

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

מערבין לכהן טהור צטרומא טהורה צקבר. וכו"ש בחולין דאי נמי מיטתנו חזו ליה אלא אפי' בתרומה דאי מטמאה לא חזיא ליה אפשר למיעבד תקנתא דממפרש ואזיל. ודוקא נקט טהור צטהורה אבל צטמאה לא דלא חזיא ליה לא לכהן טמא ולא לכהן טהור וכהן טמא

צטהורה נמי לא דלא חזיא ליה:
יחי

אזיל צשידה סיבה ומגדל והא כיון דאחשא מיטמאי ליה. כלומר נהי דלר' יהודה אפילו צצית צקצרות איכא תקנתא למיזל צשידה תיבה ומגדל וכו"ש קבר יחידי שיכול לעמוד אלא אלא מיהא תרומה מכי אנהא התם מטמא צאהילו של קבר: צמי פירות. שאין מכשירין: והיכי מייסי לה. לאוכלה דהא רבי יהודה ראי לאוכלו צעי מדנקט טהור צטהורה ולא אכשר טמא צטהורה משום דחזיא לאחריני ועוד מדמני צמתמיתין[?] לחון ולאכול: צפשוטי כלי עץ דלא מקבלי טומאה. אבל צמידי דמקבל טומאה לא דה"ל כלי טמא מת שהוא אצ הטומאה דמיטמא מחמת אהל ומטמא ליה לאדם וטמא אסור צתרומה טהורה ופי' עליה צציתה ואע"ג דלית בה פותחא וקפא דמיימיי ליה אלווריה[?] דממפרש לקמן. ק"ל (צבת דף י.) צ"ח דבר צצורה. לא לנס הנאה ניתנו להם אלא גזירה מן ה' שהיה ענין המעשר והוא לא יאכל ממנו. ואין מערבין אלא לדרב צצורה. לא המירו חכמים גלגל מן המזבח ע"י עירוב אלא לדרב מזהו (לקמן צבג). לא יניחא ליה דמיטרא. לא איכפת ליה צצשירימא, ואסתמא דלא משהיה מקיבאל אלא קניית עירוב לחוריה והוא לאו עירוב לחוריה, ולכן מערבין בתחומין אלא לדרב מזה ומזה לאו ליהנות ניתנו (לקמן עה). מאכילין את העניים דמאי. לרוב עמי הארץ מעשרים הלא ויחמלה לרענן צעלמא אלא (וצרכו זה ולעז"ל י:) שפעמיים נספק טעל, וגבי עמיס ואספיקי לא העמידו דכיהם (סוכה לה) לא אסרוהו עליהם מפני צצריסם לחון על מתת עמי הארץ וסמכו על שרוב עמי הארץ מעשרין (שבת קכז).

מסורת הש"ס

(א) [נפ"ח: א' אחריה: צ] ר"ה כת, א) לקמן פכ, (ד) [לקמן פח:], (ס) ק"ח וכתומה, (י) נרכות מן. שבת קכז: פסחים לה: סוכה לה: (י) דמאי פ"ג מ"א לעיל ח: (ח) [לעיל ח:], (ט) צפ"ח: אחריה: (י) צ"ל אחריה: (י) [ממדרג כן, (י) נדכרם כה], (מ) נדארתא סוכה מד:], (צ) [צ"ל ורשב"א,

גליון הש"ס

גמ' בבבלי דר"ה סבר מותר מצות לאו ליהנות. עיי' לקמן דף ע"ב פס' ד"ה אשירה: תוס' ד"ה וכו"ה אהל וזרוב וכו' ורשב"א מפרש דלחות. עיי' טורי און מוגיג דף כה ע"א ד"ה ה' מני רבי ה'י: ד"ה רבי אהיל וכו' דלא הויא אלא הדרקא. עיי' צ"ב דף קא ע"א פס' ד"ה וכו':

מובא רש"י

מצות לאו ליהנות ניתנו. לשראל להיות להם הנאה. אלא לעול על צדדיהם ניתנו (ר"ה בח). שנתנו שמתו לשראל לא ליהנות ניתנו להם, לא לנס הנאה ניתנו להם אלא גזירה מן ה' שהיה ענין המעשר והוא לא יאכל ממנו. ואין מערבין אלא לדרב צצורה. לא המירו חכמים גלגל מן המזבח ע"י עירוב אלא לדרב מזהו (לקמן צבג). לא יניחא ליה דמיטרא. לא איכפת ליה צצשירימא, ואסתמא דלא משהיה מקיבאל אלא קניית עירוב לחוריה והוא לאו עירוב לחוריה, ולכן מערבין בתחומין אלא לדרב מזה ומזה לאו ליהנות ניתנו (לקמן עה). מאכילין את העניים דמאי. לרוב עמי הארץ מעשרים הלא ויחמלה לרענן צעלמא אלא (וצרכו זה ולעז"ל י:) שפעמיים נספק טעל, וגבי עמיס ואספיקי לא העמידו דכיהם (סוכה לה) לא אסרוהו עליהם מפני צצריסם לחון על מתת עמי הארץ וסמכו על שרוב עמי הארץ מעשרין (שבת קכז).

רבינו חננאל

מערבין לכהן טהור בתרומה טהורה צקבר.... אמרין בהן טהור היכי צעיל קבירא בהן קא מיטמא. ופרקינן. עייל בשידה חיבה ומגדל כ"י וס"י בריה. ואקשינן תרומה זו כיון שנתנה על הקבר גיטמא. ופרקינן כבר זו של תרומה במי פירות ומכשירין. וכוין שלא הוכשרה לאו ח"ט איטמיי היא. תוב אמרין היכי מעייל לה בשידה חיבה ומגדל, אי דמכיר ידיה ושקיל לה מן הקבר הא איטמי. ושנינן דמייית לה בפשוטי כלי עץ דלא מקבלי טומאה. והא מאהיל זה כלי עץ הפשוט צידו אחד ע"י וצידו אחד על הקבר. ונתן כל המטלטלין המאהילין על הקבר במיאין טומאה על האדם הנושאין בעובי המדרע, והוא טפח. ושנינן המדרע. אי הכי את ליה אורחא לטמאה אמאי אסרי רבנן. ואמרין רבן סברי אסור [לקנות] בית שביטה באיסורי הנאה, שנתבצא נהנה מהם. ואקשינן וכו' ר' יהודי שרי ליהנות מאיסורי הנאה. ופרקינן דכילי עלי' אסרי ליה (פח) [בית] באיסורי הנאה. והכא בדברא מצות לא ליהנות ניתנו פליגי. דברי רבא מפורשין בשחיטת חולין פרק כיסוי הדם בסופו, וכילי עלי' כ"ב יוסף סבירא להו דאמר אין מערבין אלא לדרב מצוה, דדייקינן ממתני' כל מי שילך לבית האהל ולבית המשתה, רבי יהודי' סבר הקונה שביטה בעירוב במקום איסורי הנאה שרי, דלא נמצא נהנה מן האיסור וצידורו זה מצוה היא, אית ליה הא דרבא דאמר מצות לאו ליהנות ניתנו. גריסין בראש השנה פרק ראווה בית דין וכל ישראל, בעינין התורקע בשופר של עולה ובשופר של שלמים. ואסיק' דרם אמר רבא אחד זה ואחד זה מצות לאו ליהנות ניתנו. רבנן לית להו הא דרבא. ואקשינן נימא דרבא גנאי היא. ושנינן, לא דכילי עלי' אית להו דרבא, וברבב יוסף פליגי. דאמר בתרומה אסורי הנאה אית להו דרבא, ואי אבדה ליה לא איכפת ליה, הילכך לאו הנאה אית ליה כ"ד מנטרא בקבר, ולפיכך שרי ולא מיתהבה מאיסורי הנאה לאו מידר. ורבנן סברי אמאי' הכי בטר דקיימ ריוסן ואיתעבידנא לה מצוה נחאל' ליה דחיתנן האי כבר בקבר, ואי מצטרף לה אכיל לה, דאשתבח דקא מיתנחן מן הקבר בתו דראיתעביד' לה מצות חולין. אית' ליה. בכבית חולל דאמי' מאכילין את העניים דמאי ואי בעי' מפקר לכולהו נכסי והוי עינא'.) (צ' ידועלמי, לכהן בבית הפרס מצתה אפי' בבית הקברות ראי לעבור על השבות, וכי'ש ראי' הוא ליכנס בשידה חיבה ומגדל ולעשות לו חור פחות מטפח ותחתוב [בכוש] ובקיסם ולאכול.

(ה) צ"ח [וחזו ליה:]. (ג) דברי יושלמא אלו שייך למעלה קודם ד"ה מערבין.

לא.

גד א מיי' פ"ו מהל' עירובין הלכה י' טו"ש' א"ח סימן מט פ"א א':
נה ב מיי' פ"א מהלכות עירובין הלכה טו:

רבי ניסים גאון

שנילושה במי פירות. עיקרן הוא שאמר הכתוב מכל האוכל אשר יאכל אשר יבא עליו מים טמא. וכך פירשוהו אין לו אלא מים, הטל והיון והשמן והדם והדבש והחלב מנין ת"ל וכל משקה. יכול מי תורס ומי רמונים ושאר כל מיני פירות שיש להם שם לווי, [ות"ל] החלב שאין להם שם לווי, מה מים מיוחדים שאין להם שם לווי אף אני מרבה הטל והיון והשמן והדבש והחלב שאין להם שם לווי, ומוציא מי תורס ומי רמונים ושאר כל מיני פירות שיש להם שם לווי. ועוד כמה שאמר הכתוב אחר כן וכי יתן מים על זרע, ואמרו בפירושו הרי זה בא ללמד על השרץ שלא יטמא את הורעים אלא לאחר הכשר מים, מה מים אמרין משקין כמים, ת"ל מים, מים אמרין למעלה ומים אמרין למטה נעשה בהן משקין כמים, מה מים אמרין למעלה עשה בהן שאר משקין כמים אף מים האמורין למטה נעשה בהן שאר משקין כמים. וזו ראי' על כל המשקין שנידונין בהכשר מים. ומאי היא ד' משקין כמו שפירשום בבאבן כן פירושם עוד במשנת מכשירין בפרק ו', ד' משקין הן הטל והיון והשמן והדם וחלב ודבש ובורים, ואמרו תולדות למים היוצא מן העין ומן האהון. ובהוספתא שבת גריסי מנין לרם שהוא משקה שנאמר שהוא משקה שנאמר משהו משקה שרמים. מנין לחלב שהוא משקה שנאמר ותפתח את נאד החלב ותשקהו, מנין לטל שהוא משקה שנאמר וימן טל מן הגהו מלא הספל מים. מנין לרם גירה שהוא משקה שנאמר מקור ידוה, ואומר ביום ההוא ידוה מקור נפתח. מנין לרמנות עין שהוא משקה שנאמר ותשקמו ברמנות כליהם, ואומר ונענפניו יזלו מים. כל אלו שחבונין הם שקריים משקה. אבל מי פירות יצאו מכלל אלו המשקין ואינם מכשירין את הורעים לטמאם. ואהא נמי בתוספתא מבישרין מי פירות שריה ואלא מכשירין. ובהוספתא עקבי' עיטה שנילושה במי פירות טהורה שאין לך שמחבור (לאכול] (א) אלא משקין. ובמסכתא דחלה עיטה שנילושה במי פירות חיבת שנילושה במי פירות חיבת בחלה ונאכלת בידיה מטאבות. ובמס' תרומות נמי שנינו וחכמים אמורים תעלה ותאכל ניקדיים או קליות או תלוש במי פירות. ואיתנה נמי בתלמוד בבורות בפרק הלוקח בהמה. ובבב"ב בפי' לא יחפור איתה מאדאיתא ותיפוק ליה דהוה ליה דבר שהוא מקבל טומאה ואינו חוצץ. ופרקינן בשנילושה במי פירות. היכי מתיי' לה בפשוטי כלי עץ דלא מקבלי טומאה. עיקר דילה במשנה במס' עירובין

בפר' ב' כלי עץ עור כלי עצם כלי זכוכית פשוטיהם טהורין ומקבלין טמאים. בתוספתא שחיטת חולין גלמלי כלי עץ טמאים ופשוטיהם (טמאין) [טהורין]. ואיתא בסוף גמ' דהכל שוחטין. עיקר דברי רבא [במזוה] לאו ליהנות ניתנו במסכת ראש השנה בפרק דאווה ב"ד ובמסכ' חולין בפרק כיסוי הדם בסופו. ועיקר דברי רב יוסף אין מערבין אלא לדרב מצוה, בתחילת פרק כיצד משתפין.

(ה) לפני שם סופי': שמעך את האולין.

בפר' ב' כלי עץ עור כלי עצם כלי זכוכית פשוטיהם טהורין ומקבלין טמאים. בתוספתא שחיטת חולין גלמלי כלי עץ טמאים ופשוטיהם (טמאין) [טהורין]. ואיתא בסוף גמ' דהכל שוחטין. עיקר דברי רבא [במזוה] לאו ליהנות ניתנו במסכת ראש השנה בפרק דאווה ב"ד ובמסכ' חולין בפרק כיסוי הדם בסופו. ועיקר דברי רב יוסף אין מערבין אלא לדרב מצוה, בתחילת פרק כיצד משתפין.

(ה) לפני שם סופי': שמעך את האולין.

בפר' ב' כלי עץ עור כלי עצם כלי זכוכית פשוטיהם טהורין ומקבלין טמאים. בתוספתא שחיטת חולין גלמלי כלי עץ טמאים ופשוטיהם (טמאין) [טהורין]. ואיתא בסוף גמ' דהכל שוחטין. עיקר דברי רבא [במזוה] לאו ליהנות ניתנו במסכת ראש השנה בפרק דאווה ב"ד ובמסכ' חולין בפרק כיסוי הדם בסופו. ועיקר דברי רב יוסף אין מערבין אלא לדרב מצוה, בתחילת פרק כיצד משתפין.

קמני צצרייתא דמייית צצור צפרק כהן גדול (דף נה). ר' יוסי צצרי יהודה אומר תיבה שהיתה מלאה כלים וזקה צאהל המת טומאה ואם היתה מונחת טהורה וא"ת למ"ד אהל זרזק לא שמיא אהל מה היו מועילים דלתות שפתח המינוקות מפני קצר התהום כדאמר צפרק

הישן (סוכה ד' כה). הא אהל זרזק הוא ואומר ר"ת שיצבור שלא היו מציאין דלתות אלא שורים שכריסם רחצה כדל"ר יהודה התם והשורים רחמנא קרינאו אהל דכתיב וצבעמות וגידים מסוככני (איזי י*) ורשב"א מפרש דלתות על גב שורים לכ"ע הוא אהל דמן צאהלות (פ"ו מ"א) אדם וכלים נעשים אהל לטמא אבל לא לטער פירוש מציאין טומאה ואין מפסיקין צין טומאה שסתמיהם לכלים שעליהם ולא מייירי צאדם וכלים שעושים עצמן אהלים אלא כדמפרש התם כגון נדבך של אצנים או דלתות על האדם או על הכלים אפילו כלי גללים וכלי אצנים וכלי אדמה ומשמע דקצר דאהל זרזק לא שמיא אהל דאי שמיא אהל כשנתן הנדבך על גבי הכלים אמאי לא יצינו חשזו אהל להפסיק והא כלי עצמה נעשה אהל להפסיק כשאני מקבל טומאה כגון שידה תיבה ומגדל למ"ד שמיא אהל וקמני סיפא נתון על גבי אצנים שאינם כלים או על דבר שיש צו רוח חיים דומיא דשורים צפרק הישן (סוכה ד' כה). טומאה תחתיה כלים שעליו טהורין כו' משמע דנענין זה הוא אהל לכ"ע: **הריבי אורי' בשידה תיבה ומגדל**. פירש נהי דלר' יהודה איכא תקנה אפילו צצית הקצרות על ידי שידה תיבה ומגדל וצקבר יחידי נמי שגורו (ס' שופטס ד' אמות סצביז משום הרחקה כ"ש דמאי אזיל צשידה תיבה ומגדל ולקמן פריך מאי טעמיהו דרענן צקבר יחידי נהי דצצית הקצרות גדול לא הוי חליצה הכא * דלא הויא אלא הרחקה אמאי פליגי הא מצי אזיל צשידה תיבה ומגדל דאין לך הרחקה גדולה מזו: **בשרא** הובשרה. ולספרים דגרסי' או שנילושה צמי פירות ה"פ צשאל הוכשרה כגון שעירצ צפירות או צפת שנילושה צמי פירות: **בפשוטי'** בל"י עין. משמע דלא מקבלי טומאה אפילו מדרענן וכן תנן צצמ' כלים (פ"ג מ"א) ומייית לה צפ"ק צצנת (ד' טו). כלי עץ וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהם טמאין ועכ"פ פשוטין טהורים אפי' מדרענן דכלי זכוכית אפילו יש להן צית קצול אין להן טומאה אלא מדרענן כדאמר צצנת וכן משמע צצמה דוכתי דטהורין פשוטי כלי עץ אפי' מדרענן וקשה דצמהוכר צית (צ"צ דף קג). אומר שאני פשוטי כלי עץ מדרענן גבי דף של נחתומין והתם לא איירי צהנך דחזו למדרסות דהנהו מקבלי טומאה דאורייתא דכל המטמא מדרס מטמא טומאת מת דילפינן צצק פ"צ (דף נה). ק"ו מפסיס קטנים

מצי אזיל צשידה תיבה ומגדל דאין לך הרחקה גדולה מזו: **בשרא** הובשרה. ולספרים דגרסי' או שנילושה צמי פירות ה"פ צשאל הוכשרה כגון שעירצ צפירות או צפת שנילושה צמי פירות: **בפשוטי'** בל"י עין. משמע דלא מקבלי טומאה אפילו מדרענן וכן תנן צצמ' כלים (פ"ג מ"א) ומייית לה צפ"ק צצנת (ד' טו). כלי עץ וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהם טמאין ועכ"פ פשוטין טהורים אפי' מדרענן דכלי זכוכית אפילו יש להן צית קצול אין להן טומאה אלא מדרענן כדאמר צצנת וכן משמע צצמה דוכתי דטהורין פשוטי כלי עץ אפי' מדרענן וקשה דצמהוכר צית (צ"צ דף קג). אומר שאני פשוטי כלי עץ מדרענן גבי דף של נחתומין והתם לא איירי צהנך דחזו למדרסות דהנהו מקבלי טומאה דאורייתא דכל המטמא מדרס מטמא טומאת מת דילפינן צצק פ"צ (דף נה). ק"ו מפסיס קטנים

מצי אזיל צשידה תיבה ומגדל דאין לך הרחקה גדולה מזו: **בשרא** הובשרה. ולספרים דגרסי' או שנילושה צמי פירות ה"פ צשאל הוכשרה כגון שעירצ צפירות או צפת שנילושה צמי פירות: **בפשוטי'** בל"י עין. משמע דלא מקבלי טומאה אפילו מדרענן וכן תנן צצמ' כלים (פ"ג מ"א) ומייית לה צפ"ק צצנת (ד' טו). כלי עץ וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהם טמאין ועכ"פ פשוטין טהורים אפי' מדרענן דכלי זכוכית אפילו יש להן צית קצול אין להן טומאה אלא מדרענן כדאמר צצנת וכן משמע צצמה דוכתי דטהורין פשוטי כלי עץ אפי' מדרענן וקשה דצמהוכר צית (צ"צ דף קג). אומר שאני פשוטי כלי עץ מדרענן גבי דף של נחתומין והתם לא איירי צהנך דחזו למדרסות דהנהו מקבלי טומאה דאורייתא דכל המטמא מדרס מטמא טומאת מת דילפינן צצק פ"צ (דף נה). ק"ו מפסיס קטנים

מצי אזיל צשידה תיבה ומגדל דאין לך הרחקה גדולה מזו: **בשרא** הובשרה. ולספרים דגרסי' או שנילושה צמי פירות ה"פ צשאל הוכשרה כגון שעירצ צפירות או צפת שנילושה צמי פירות: **בפשוטי'** בל"י עין. משמע דלא מקבלי טומאה אפילו מדרענן וכן תנן צצמ' כלים (פ"ג מ"א) ומייית לה צפ"ק צצנת (ד' טו). כלי עץ וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהם טמאין ועכ"פ פשוטין טהורים אפי' מדרענן דכלי זכוכית אפילו יש להן צית קצול אין להן טומאה אלא מדרענן כדאמר צצנת וכן משמע צצמה דוכתי דטהורין פשוטי כלי עץ אפי' מדרענן וקשה דצמהוכר צית (צ"צ דף קג). אומר שאני פשוטי כלי עץ מדרענן גבי דף של נחתומין והתם לא איירי צהנך דחזו למדרסות דהנהו מקבלי טומאה דאורייתא דכל המטמא מדרס מטמא טומאת מת דילפינן צצק פ"צ (דף נה). ק"ו מפסיס קטנים

מצי אזיל צשידה תיבה ומגדל דאין לך הרחקה גדולה מזו: **בשרא** הובשרה. ולספרים דגרסי' או שנילושה צמי פירות ה"פ צשאל הוכשרה כגון שעירצ צפירות או צפת שנילושה צמי פירות: **בפשוטי'** בל"י עין. משמע דלא מקבלי טומאה אפילו מדרענן וכן תנן צצמ' כלים (פ"ג מ"א) ומייית לה צפ"ק צצנת (ד' טו). כלי עץ וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהם טמאין ועכ"פ פשוטין טהורים אפי' מדרענן דכלי זכוכית אפילו יש להן צית קצול אין להן טומאה אלא מדרענן כדאמר צצנת וכן משמע צצמה דוכתי דטהורין פשוטי כלי עץ אפי' מדרענן וקשה דצמהוכר צית (צ"צ דף קג). אומר שאני פשוטי כלי עץ מדרענן גבי דף של נחתומין והתם לא איירי צהנך דחזו למדרסות דהנהו מקבלי טומאה דאורייתא דכל המטמא מדרס מטמא טומאת מת דילפינן צצק פ"צ (דף נה). ק"ו מפסיס קטנים

מצי אזיל צשידה תיבה ומגדל דאין לך הרחקה גדולה מזו: **בשרא** הובשרה. ולספרים דגרסי' או שנילושה צמי פירות ה"פ צשאל הוכשרה כגון שעירצ צפירות או צפת שנילושה צמי פירות: **בפשוטי'** בל"י עין. משמע דלא מקבלי טומאה אפילו מדרענן וכן תנן צצמ' כלים (פ"ג מ"א) ומייית לה צפ"ק צצנת (ד' טו). כלי עץ וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהם טמאין ועכ"פ פשוטין טהורים אפי' מדרענן דכלי זכוכית אפילו יש להן צית קצול אין להן טומאה אלא מדרענן כדאמר צצנת וכן משמע צצמה דוכתי דטהורין פשוטי כלי עץ אפי' מדרענן וקשה דצמהוכר צית (צ"צ דף קג). אומר שאני פשוטי כלי עץ מדרענן גבי דף של נחתומין והתם לא איירי צהנך דחזו למדרסות דהנהו מקבלי טומאה דאורייתא דכל המטמא מדרס מטמא טומאת מת דילפינן צצק פ"צ (דף נה). ק"ו מפסיס קטנים

מצי אזיל צשידה תיבה ומגדל דאין לך הרחקה גדולה מזו: **בשרא** הובשרה. ולספרים דגרסי' או שנילושה צמי פירות ה"פ צשאל הוכשרה כגון שעירצ צפירות או צפת שנילושה צמי פירות: **בפשוטי'** בל"י עין. משמע דלא מקבלי טומאה אפילו מדרענן וכן תנן צצמ' כלים (פ"ג מ"א) ומייית לה צפ"ק צצנת (ד' טו). כלי עץ וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהם טמאין ועכ"פ פשוטין טהורים אפי' מדרענן דכלי זכוכית אפילו יש להן צית קצול אין להן טומאה אלא מדרענן כדאמר צצנת וכן משמע צצמה דוכתי דטהורין פשוטי כלי עץ אפי' מדרענן וקשה דצמהוכר צית (צ"צ דף קג). אומר שאני פשוטי כלי עץ מדרענן גבי דף של נחתומין והתם לא איירי צהנך דחזו למדרסות דהנהו מקבלי טומאה דאורייתא דכל המטמא מדרס מטמא טומאת מת דילפינן צצק פ"צ (דף נה). ק"ו מפסיס קטנים

מצי אזיל צשידה תיבה ומגדל דאין לך הרחקה גדולה מזו: **בשרא** הובשרה. ולספרים דגרסי' או שנילושה צמי פירות ה"פ צשאל הוכשרה כגון שעירצ צפירות או צפת שנילושה צמי פירות: **בפשוטי'** בל"י עין. משמע דלא מקבלי טומאה אפילו מדרענן וכן תנן צצמ' כלים (פ"ג מ"א) ומייית לה צפ"ק צצנת (ד' טו). כלי עץ וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהם טמאין ועכ"פ פשוטין טהורים אפי' מדרענן דכלי זכוכית אפילו יש להן צית קצול אין להן טומאה אלא מדרענן כדאמר צצנת וכן משמע צצמה דוכתי דטהורין פשוטי כלי עץ אפי' מדרענן וקשה דצמהוכר צית (צ"צ דף קג). אומר שאני פשוטי כלי עץ מדרענן גבי דף של נחתומין והתם לא איירי צהנך דחזו למדרסות דהנהו מקבלי טומאה דאורייתא דכל המטמא מדרס מטמא טומאת מת דילפינן צצק פ"צ (דף נה). ק"ו מפסיס קטנים